

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy, v právní věci žalobkyň: **1) V. S., 2) M. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasačních stížnostech obou žalobkyň proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2004, č. j. 9 Az 154/2003 – 30,

t a k t o :

- I. Řízení o kasačních stížnostech **se zastavuje.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

O d ů v o d n ě n í :

Obě žalobkyně se včas podanou žalobou ze dne 15. 5. 2003 (druhá žalobkyně byla zastoupena svou matkou V. S. jako zákonnou zástupkyní) domáhaly přezkoumání rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 6. 3. 2003, č. j.OAM – 1565/VL – 10 – BE 07 – 2000, kterým uvedený správní orgán rozhodl, tak, že se žalobkyním neuděluje azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a § 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a dále rozhodl, že se na žalobkyně nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Městský soud v Praze rozsudkem označeným v záhlaví tohoto usnesení žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) zamítl. Po přezkoumání věci dospěl k závěru, že správní orgán se věcí žalobkyň náležitě zabýval, přičemž z podkladu správního řízení nevyplynulo, ani jiným způsobem nebylo prokázáno, že by žalobkyně v zemi svého původu byly pronásledovány pro uplatňování politických práv a svobod, což je důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, ani nebyla prokázána existence odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství obě žalobkyně mají, tj. Ukrajiny. Správní orgán neměl ani důvodu k udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 zákona o azylu, neboť manželku první žalobkyně (otci druhé žalobkyně), jak bylo zřejmé z jím podané žaloby, vedené u téhož soudu pod sp. zn. 9 Az 153/2003, azyl pravomocně udělen nebyl. Skutečnost, že žalobkyni V. S. se za jejího pobytu na území České republiky narodilo další dítě – nezl. J. S., nar. x, nebyla

shledána důvodnou pro přehodnocení závěru žalovaného o neudělení azylu z hlediska ustanovení § 14 zákona o azylu, když udělení azylu z tohoto důvodu je na správním uvážení správního orgánu a není na něj právní nárok. Městský soud v Praze konečně shledal, že v souladu se zákonem je též závěr žalovaného o neexistenci překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku podaly obě žalobkyně včas kasační stížnosti podle § 102 a násl. s. ř. s., v nichž navrhovaly, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu projednání. Shodně též navrhovaly, aby kasační stížnosti byl podle § 107 s. ř. s. přiznán odkladný účinek. Žádaly o nařízení veřejného soudního projednání věci, o ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů v řízení o kasační stížnosti a o osvobození od soudních poplatků.

V průběhu řízení o kasační stížnosti žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) V. S., (která byla současně též zákonnou zástupkyní tehdy nezl. stěžovatelky M. S.), zemřela dne x.

Spis byl poté předložen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasačních stížnostech s tím, že otci nezletilé stěžovatelky S. S., jehož azylová věc byla vedena u téhož soudu pod sp. zn. 9 Ca 153/2003, se nedařilo doručit zásilky od soudu, neboť jeho pobyt není znám. Obě nezletilé děti – stěžovatelky M. S. a J. S., (jejíž věc byla vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Ca 155/2003), byly umístěny v Z. p. d. v. o. p. F. o. d., K. , se sídlem P. x, Ch. x.

Spis byl vrácen Městskému soudu v Praze bez vyřízení kasační stížnosti za účelem ustanovení opatrovníka nezletilé stěžovatelce.

V průběhu dalšího řízení bylo zjištěno, že rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR – odboru azylové a migrační politiky ze dne 8. 11. 2005 č. j. OAM 579/LE – 01 – P22 – 2005, byl - k žádosti sociální pracovnice výše uvedeného zařízení P. Š. - udělen azyl podle § 14 zákona o azylu nezletilé M. S., nar. x, zastoupené opatrovnici paní J. P. – Ch.. Správní orgán dospěl k závěru, že osobní situace nezletilé je zvláštním zřetelehodným důvodem pro udělení azylu. Paní J. P. – Ch., pracovnice P. p. u., P. x, S. x, byla opatrovnici tehdy nezletilé stěžovatelky ustanovena usnesením žalovaného ze dne 31. 8. 2005 č. j. OAM – 579/LE – 01 – 01ROP – 2005, podle ustanovení § 92 zákona o azylu, a to na přechodnou dobu, tj. na dobu do pravomocného usnesení okresního soudu, kterým bude ustanoven opatrovník pro pobyt. Uvedená opatrovnice přípisem ze dne 19. 10. 2006 sdělila Městskému soudu v Praze, že na podané kasační stížnosti netrvá a dále uvádí, že stěžovatelce byl již určen opatrovník pro pobyt.

Spis byl poté předložen Městským soudem v Praze Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o podaných kasačních stížnostech.

Nejvyšší správní soud musel řízení o obou kasačních stížnostech zastavit.

Podle ustanovení § 47 soud řízení usnesením zastaví, a) vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět, b) prohlásí-li navrhovatel, že byl po podání návrh postupem správního orgánu plně uspokojen (§ 62 s. ř. s.), c) stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

V případě stěžovatelky V. S., zemřelé dne x. x. x, je nutno odkázat na zvláštní zákon, jímž je zákon o azylu, který v ustanovení § 33 písm. a stanoví, že soud řízení zastaví tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu (žalobce) v průběhu řízení zemřel. V projednávané věci je ve vztahu k uvedené stěžovatelce (žalobkyni) splněna podmínka citovaného zákonného

ustanovení a proto Nejvyšší správní soud řízení ohledně kasační stížnosti této žalobkyně za použití ustanovení § 46 písm. c) s. ř. s. a § 33 písm. a) zákona o azylu, řízení zastavil.

Pokud jde o žalobkyni M. S., nar. x. x. x, nemohl Nejvyšší správní soud vycházet z prohlášení paní J. CH. P., neboť ta byla ustanovená opatrovnící tehdy nezletilé stěžovatelky, nikoliv rozhodnutím soudu, ale rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 31. 8. 2005, č. j. OAM 579/LE-01-01ROP-2005, pro správní řízení o udělení azylu, které bylo pravomocně skončeno dnem právní moci rozhodnutí téhož ministerstva ze dne 8. 11. 2005 o udělení azylu stěžovatelce podle § 14 zákona o azylu, tj. dnem 10. 11. 2005. Stěžovatelka M. S., která v mezidobí – konkrétně dne x. x. x – nabyla zletilosti a k témuž dni byla propuštěna ze Z. p. d. v. o. p. – K., byla proto Nejvyšším správním soudem vyzvána ke sdělení, zda za situace, kdy bylo již jejímu návrhu na udělení azylu vyhověno, trvá nadále na podané kasační stížnosti, či zda ji bere zpět, event. o sdělení, zda se cítí postupem správního orgánu, jímž jí byl udělen azyl, uspokojena. Stěžovatelka byla poučena, že v takovém případě soud řízení zastaví a též poučena, že soud tak učiní i v případě, pokud ve stanovené lhůtě jednoho týdne od doručení výzvy, nedojde soudu její vyjádření, avšak ze všech okolností případu bude zřejmé, že k uspokojení stěžovatelky postupem správního orgánu již došlo (§ 62 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Výzva, byla doručena druhovi stěžovatelky J. B., na adrese P. x, Š. x, dne 30. 1. 2007, jak vyplývá z číselného záznamu na doručence od obálky, v níž byla doručována. Od tohoto data je nutno počítat lhůtu jednoho týdne, v níž měla stěžovatelka možnost se vyjádřit. Stěžovatelka ve stanovené lhůtě a ostatně ani později až do data vydání tohoto rozhodnutí, tak neučinila.

Podle ust. § 62 odst. 4 s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, sdělí-li návrhovateli (stěžovateli), že je uspokojen. Soud řízení zastaví i tehdy, nevyjádří-li se takto návrhovatel ve stanovené lhůtě, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že k jeho uspokojení došlo.

V projednávané věci bylo předmětem přezkumného řízení soudního rozhodnutí žalovaného, jímž nebyl stěžovatelce udělen azyl (rozhodnutí ze dne 6. 3. 2003, č. j. OAM-1565/VL-10-BE07-2000). V průběhu dalšího řízení však žalovaný návrhu stěžovatelky na udělení azylu podle § 14 zákona o azylu vyhověl, čímž nepochybně zcela došlo k uspokojení stěžovatelčina návrhu. Proto Nejvyšší správní soud, za využití ust. § 62 odst. 4 s. ř. s. řízení zastavil, byť stěžovatelka výslovně neprohlásila, že k jejímu uspokojení došlo, neboť ze všech okolností případu lze takový závěr učinit.

Vzhledem k tomu, že řízení (o obou kasačních stížnostech) bylo zastaveno, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech (§ 60 odst. 3 věta 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu